

Рим визначає бачення — номер п'ять

*Розкриття повторюваних пророчих суперечок у адвентизмі:
розуміння грабіжників твого народу*

Jeff Pippenger
2024-08-09

У попередній статті ми визначили шість пророчих ліній суперечок, які мали місце в історії адвентизму від періоду міллеритів до наших днів. Я стверджую, що перша й остання суперечка щодо «розбійників твого народу» у чотирнадцятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла є у пророчому відношенні тотожними. Міллерити розуміли «розбійників» як Рим, а протестанти навчали, що «розбійники» — це сирійський цар на ім'я Антіох Епіфан.

І в ті часи постане багато хто проти царя півдня; також грабіжники з твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння; але вони впадуть. Даниїла 11:14.

Починаючи з десятого вірша й аж до п'ятнадцятого, зображено війну між царствами Єгипту та Сирії. У цьому уривку Єгипет постає як цар півдня, а сирійського царя зображено як царя півночі. Десятий вірш вказує на те, що історики називають початком Четвертої Сирійської війни у 219 р. до н. е., одинадцятий і дванадцятий вірші зображають битву при Рафії 217 р. до н. е. та її наслідки. Потім вірші з тринадцятого по п'ятнадцятий вказують на битву при Паніумі 200 р. до н. е. У віршах з десятого по п'ятнадцятий сирійським царем є Антіох Великий, правитель Селевкідської імперії.

Десятий вірш описує події, коли Антіох Великий розпочинає війну, щоб повернути території, відібрані у Селевкідського царства роками раніше. У вірші він відвойовує втрачені території у 219 р. до н. е., але тимчасово припиняє свої агресивні дії й намагається перегрупувати військові сили. Він відновив контроль над втраченими землями й дійшов аж до кордону з Єгиптом — південним царством, яким правила династія Птолемеїв. Між 219 і 217 роками до н. е. і цар півдня, і цар півночі готувалися до майбутньої битви при Рафії.

Битва при Рафії відбулася 217 року до н. е., і південне царство Єгипту, яким правив Птолемей, перемогло сирійського царя Антіоха Великого, царя півночі в пророчому уривку. Далі у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий, сімнадцять років потому, у 200 році до н. е., Антіох Великий, який тоді уклав союз із Філіпом Македонським, вступив з Єгиптом у битву при Паніоні. У південному царстві Єгипту тоді був цар-дитина п'яти чи шести років, і Антіох Великий та Філіп не втрималися від того, щоб скористатися тим, що в Єгипті правив цар-дитина, і Антіох Великий переміг у битві при Паніоні. Три вірші, що описують битву при Паніоні, містять вірш чотирнадцятий, де в пророчому викладі вводиться нова сила.

Розбійники з твого народу — це інша сила, ніж єгипетський цар півдня, або селевкідський цар півночі, або Філіп, македонський правитель. Міллерити визнали, що Рим — це розбійники з твого народу. Одне з єврейських кореневих слів, яке перекладають як «розбійники», означає «руйнівник». Язичницький Рим представлений у пророцтві як сила,

що буде розбивати на частини.

Після цього я бачив у нічних видіннях, і ось четвертий звір, жахливий і страшний, надзвичайно сильний; мав великі залізні зуби: пожирав і троцьив, а залишок топтав своїми ногами; і він відрізнявся від усіх звірів, що були перед ним; і мав десять рогів. Даниїла 7:7.

Коли Урая Сміт висловлюється щодо розбійників, він цитує історика, який зазначає, що розбійники представляють порушників.

Нова сила тепер з'являється — «грабіжники твого народу»; буквально, каже єпископ Ньютон, — «ті, хто ламають твій народ». Далеко, на берегах Тибру, царство плекало честолюбні задуми й темні наміри. Малим і слабким спочатку, воно дивовижно швидко зростало в силі та міці, обережно простягаючись то тут, то там, щоб випробувати свою доблесть і перевірити міць своєї войовничої руки, аж поки, усвідомивши свою силу, гордо підняло голову серед народів землі й нездоланною рукою схопило кермо їхніх справ. Відтоді ім'я Риму постає на сторінках історії, суджене на довгі віки керувати справами світу й чинити потужний вплив серед народів аж до кінця часів.

«Рим заговорив; і Сирія та Македонія незабаром відчували, що вигляд їхньої мрії почав змінюватися. Римляни втрутилися на користь молодого царя Єгипту, сповнені рішучості захистити його від загибелі, замисленої Антіохом і Филипом. Це було 200 року до Р. Х., і стало одним із перших важливих втручань римлян у справи Сирії та Єгипту». Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Пророцтво, викладене у віршах, збулося приблизно за двадцять років — від 219 р. до н. е. до 200 р. до н. е., але пророки говорять більше про останні дні, ніж про ті дні, в яких вони жили.

«Кожен із давніх пророків говорив менше для свого часу, ніж для нашого, так що їхнє пророкування має силу для нас. “Усе це трапилося з ними як прообрази для нас; і написано це нам на науку, що досягли останніх віків”. 1 Коринтян 10:11. “Не їм самим, а нам служили вони тим, що нині сповіщено вам через тих, хто благовістив вам Духом Святим, посланим із неба; в це бажають проникнути ангели”. 1 Петра 1:12....»

"Біблія накопичила й збрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

Хоча Даниїл не жив у тому двадцятирічному періоді, який ми розглядаємо, натхнення через писання сестри Вайт повідомляє, що значна частина історії, записаної в одинадцятому розділі книги Даниїла, має повторитися в остаточному сповненні одинадцятого розділу Даниїла.

«Ми не маємо часу на зволікання. Попереду буремні часи. Світ охоплений духом війни. Незабаром відбудуться події лиха, про які говориться в пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі Даниїла майже досягло свого повного сповнення. Багато з того,

що сталося під час сповнення цього пророцтва, повториться». Випуски рукописів, № 13, 394.

Вірші 10–15 одинадцятого розділу книги Даниїла описують історію останніх днів, яка веде до скорого запровадження недільного закону, бо шістнадцятий вірш вказує, коли Рим уперше завоював «прекрасний край».

Але той, хто прийде проти нього, чинитиме за своєю волею, і ніхто не встоїть перед ним; і він стане у славному краї, який його рука спустошить. Даниїла 11:16.

Даниїл двічі вживає вислів «прекрасна земля» у своїх писаннях. Перший — у шістнадцятому вірші, коли буквальный язичницький Рим завоював буквально прекрасну землю Юдеї.

«Хоча Єгипет не міг встояти перед Антіохом, царем півночі, Антіох не міг встояти перед римлянами, які тепер виступили проти нього. Жодні царства більше не були спроможні чинити опір цій висхідній силі. Сирію було завойовано й приєднано до Римської імперії, коли Помпей, 65 року до Р. Х., позбавив Антіоха Азіатика його володінь і звів Сирію до становища римської провінції.»

«Та сама сила мала також постати в Святій Землі й пожерти її. Рим увійшов у зв'язок із народом Божим, юдеями, через союз у 162 році до Р. Х., від якої дати він посідає визначне місце в пророчому календарі. Однак він не набув влади над Юдеєю шляхом фактичного завоювання аж до 63 року до Р. Х.; і сталося це таким чином». Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Інший вірш, у якому Даниїл вживає «прекрасну землю», — це сорок перший вірш.

Він також увійде в славний край, і багато країн буде повалено; але ці врятуються від його руки: Едом, і Моав, і головні з синів Аммона. Даниїла 11:41.

Сорок перший вірш, звісно, йде після сорокового, і сороковий починається словами «і в час кінця». У «Великій боротьбі» Сестра Вайт визначає 1798 рік як «час кінця», тож сорок перший вірш окреслює історію, що йде після початку часу кінця у 1798 році.

Але в час кінця, говорить пророк: «Багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання». Даниїла 12:4. ... З 1798 року книгу Даниїла було розпечатано, знання пророцтва примножилося, і багато хто проголосив урочисту вістку про близький суд. Велика боротьба, 356.

Прекрасна земля з сорок першого вірша — це не буквальный давня Юдея, а духовна сучасна Юдея. Сполучені Штати — це духовна сучасна Юдея, а сорок перший вірш вказує на те, що у Сполучених Штатах незабаром буде запроваджено недільний закон.

Проте не духовне було першим, а природне; а потім — духовне. 1 Коринтян 15:46.

Той недільний закон типологічно представлений у шістнадцятому вірші, бо «значна частина історії, що вже відбулася» у виконанні одинадцятого розділу книги Даниїла має

повторитися. Вірші з десятого по п'ятнадцятий в останні дні представляють історію, що передує і веде до недільного закону.

Цар півночі в тих п'яти віршах, а також цар півдня, які виконалися в особі селевкідського царя Антіоха Великого та єгипетських царів Птолемеївського царства, уособлюють сили, що є в центрі історії, яка веде до скорого запровадження недільного закону. Ці вірші окреслюють історію руху ста сорока чотирьох тисяч, бо десятий вірш вказує на крах Радянського Союзу в 1989 році, а шістнадцятий — на скорий недільний закон.

Христос підкреслює ці вірші, зіставляючи десятий вірш із сороковим, а шістнадцятий — із сорок першим. Пряме посилання на буквальный прекрасний край, який є прообразом духовного прекрасного краю сорок першого вірша, становить кінець цих шести віршів, а десятий вірш є початком.

Так само, як Христос подбав, щоб шістнадцятий вірш мав безпосередній зв'язок із сорок першим, так і десятий вірш має безпосередній зв'язок із сороковим. Вираз у десятому вірші "розіллється і пройде крізь" є тим самим єврейським висловом, який у сороковому вірші перекладено як "розіллється і перейде понад". Цей вислів у Писанні трапляється лише ще в одному місці, але там він перекладений трохи інакше, ніж у десятому та сороковому віршах. Проте це той самий єврейський вислів.

І він пройде через Юду; розіллється й перейде, сягне аж до шиї; і розпростерті його крила наповнять широчінь твоєї землі, о Іммануїле. Ісаїя 8:8.

В Ісаї «затопить і перейде» — те саме, що «затопить і пройде крізь» у десятому вірші та «затопить і перейде через» у сороковому. Більше того, кожен із трьох віршів описує напад північного царя на південного царя. В Ісаї північний цар Асирії, Сеннахеріб, нападав на Юдею, південне царство Ізраїлю. У десятому вірші Антіох Великий, північний цар Селевкідської імперії, нападав на південне царство — Єгипет. У сороковому вірші північний цар — папська влада, яка на початку сорокового вірша отримала смертельну рану, нападав на південну атеїстичну силу Радянського Союзу. Кожен вірш представляє ту саму пророчу структуру конфлікту між царями півночі та півдня, і в кожному вірші північний цар «затоплює і переходить».

Свідчення Ісаї та десятий вірш обидва вказують, що коли північний цар нападає, він зупиняється, перш ніж увійти до столиці південного царства. Санхерів довів воєнні дії до мурів Єрусалима і не просунувся далі. У 219 р. до н. е. Антіох Великий дійшов до кордону Єгипту й зупинився. Потім він зазнав поразки в битві при Рафії, що відбулася два роки потому, у 217 р. до н. е. Санхерів підійшов до мурів Єрусалима й зазнав поразки, коли Бог втрутився.

Тому так говорить Господь про царя Ассирії: Він не ввійде до цього міста, ані однієї стріли туди не пустить, не стане перед ним із щитом і не насипле проти нього валу. Якою дорогою прийшов, тією ж і повернеться, а до цього міста не ввійде, говорить Господь. Бо Я буду боронити це місто, щоб урятувати його — заради Себе і заради

Свого слуги Давида. І сталося тієї ночі, що вийшов Ангел Господній і вдарив у таборі асирійців сто вісімдесят п'ять тисяч; а як вони встали удосвіта, аж ось — усі вони були мертвими трупами. І відступив Санхерив, цар Ассирії, і пішов та повернувся, і оселився в Ніневії. І сталося, коли він поклонявся в домі свого бога Нісроха, що його сини Адрамелех і Шарецер уразили його мечем; а вони втекли до землі Вірменії. А замість нього зацарював його син Есархаддон. 2 Царів 19:32–37.

У 1989 році цар півночі повалив Радянський Союз, але він не завоював столицю Радянського Союзу. Росія встояла. Наступна битва, зображена в одинадцятому і дванадцятому віршах, — це битва при Рафії, яка також була зображена розгромом війська Санхерива та його подальшою смертю, що засвідчує перемогу царя півдня: у свідченні Санхерива — Юдеї, а у свідченні Антіоха Великого — при Рафії.

Десятий вірш має прямий зв'язок із сороковим, а шістнадцятий — із сорок першим. Вірші з десятого по шістнадцятий представляють історію від 1989 року аж до недільного закону. Цей вірш відображає приховану історію, яка в сороковому вірші починається з розпаду Радянського Союзу у 1989 році й триває аж до недільного закону. Десятий вірш також безпосередньо пов'язує «сім разів» із Левіта 26 з цією прихованою історією, але ця лінія істини виходить за межі того, що ми тут викладаємо.

В історії міллеритів відбулася перша з шести основних суперечок у межах адвентизму щодо правильної ідентифікації Риму, і вона стосувалася того, кого представляли грабіжники з чотирнадцятого вірша. Протестанти вважали, що вони представляли Антіоха Епіфана, а міллерити ототожнювали їх із Римом. В останній суперечці адвентизму щодо правильної ідентифікації Риму також ідеться про грабіжників із чотирнадцятого вірша. Одна сторона, яку представляють міллерити, відстоює основоположне розуміння міллеритів, яке було схвалене Духом Пророцтва.

«Мені було показано, що діаграма 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята». Ранні твори, 74.

Та священна схема визначає суперечку датою 164 р. до н. е.

164 Смерть Антіоха Епіфана, який, звісно, не виступив проти Князя Князів, бо він був мертвий уже 164 роки до того, як Князь Князів народився.

Згадка на священній схемі про ту суперечку становить єдину істину, подану на священній схемі, яка не спирається на пророчий уривок із Божого Слова. У такий спосіб ця згадка позначає віху не біблійної історії, а історії адвентизму, і «її не слід змінювати», бо саме ця суперечка показує, як утверджується пророче видіння. Відкинути цю основоположну істину означає водночас відкинути авторитет схвалення священної схеми Духом Пророцтва.

Останній обман сатани полягатиме в тому, щоб звести нанівець свідчення Духа Божого. «Де немає видіння, народ гине» (Приповісті 29:18). Сатана діятиме хитромудро, різними

шляхами і через різні засоби, щоб похитнути довіру залишку Божого народу до істинного свідчення. Він вводитиме фальшиві видіння, щоб звести в оману, і змішуватиме неправду з істиною так, що це огидить людям, і вони вважатимуть усе, що носить назву видінь, різновидом фанатизму; але щирі душі, зіставляючи фальш із правдою, зможуть розрізнити між ними. Вибрані послання, книга 2, 78.

Останній спір «грабіжників твого народу» є таким самим, як і перший, і без розуміння символу, що стверджує видіння, «народ гине». Вони «гинуть», бо «зводять нанівець свідчення Духа Божого».

Інша група стверджує, що Сполучені Штати представлені як грабіжники в чотирнадцятому вірші. Ця група не здатна або не бажає побачити, що Антіох Магнус у віршах з десятого по п'ятнадцятий представляє Сполучені Штати. Подібно до того, як протестанти в історії міллеритів твердили, що грабіжники — це Антіох, так і група, яка не бажає цього бачити, ототожнює грабіжників із державою (Сполученими Штатами), яку уособлює Антіох.

Наступ Санхеріба на Юдею, який дійшов до столиці, Єрусалима, але зазнав невдачі, був очолений воєначальником Санхеріба, Рабсаком.

Отож тепер, благаю тебе, дай заруку моему панові, цареві Асирії, і я дам тобі дві тисячі коней, якщо зможеш посадити на них вершників. То як же ти відвернеш обличчя одного з найменших начальників слуг мого пана та покладешся на Єгипет заради колісниць і вершників? Хіба я тепер піднявся без Господа проти цього місця, щоб знищити його? Господь сказав мені: Иди проти цієї землі й зруйнуй її. Тоді Еліяким, син Хілкії, і Шевна, і Йоах сказали Рабшакові: Говори, благаємо, до слуг твоїх сирійською мовою, бо ми її розуміємо; і не говори з нами юдейською мовою у вуха народу, що на мурі. Але Рабшак сказав їм: Хіба мій пан послав мене до твого пана та до тебе, щоб говорити ці слова? Хіба не до тих мужів, що сидять на мурі, щоб вони їли власні випорожнення і пили власну сечу разом із вами? Тоді Рабшак став і закричав гучним голосом юдейською мовою, і сказав: Почуйте слово великого царя, царя Асирії. 2 Царів 18:23-28.

Рабшак передавав не свої слова, а слова Санхерива, царя Ассирії. У Даниїла одинадцятому, сороковому вірші цар півночі — це папська влада, яка в час кінця, у 1798 році, одержала смертельну рану від рук атеїстичної Франції, південного царя. У цьому вірші цар півночі зрештою завдає удару у відповідь і затоплює південне царство (СРСР) у 1989 році. Коли цар півночі звершив ту справу, він привів із собою «колісницю, і вершників, і багато кораблів». «Колісниця» та «вершники» символізують військову міць, а «кораблі» — економічну силу. Ці символи визначають Сполучені Штати як проксі-армію папського Риму в перемозі 1989 року, як це типологічно показано Рабшаком. Антіох Великий у віршах з десятого по п'ятнадцятий представляє Сполучені Штати, і, як Вільям Міллер правильно визначив, що слово «також» у чотирнадцятому вірші вводить у пророчий наратив нову силу, «розбійники» мають представляти силу, відмінну як від Птолемеїв — царів півдня, так і від Антіоха — царя півночі, або Філіпа Македонського.

Цар півдня в цьому вірші, без жодного сумніву, означає царя Єгипту; але значення вислову «грабіжники твого народу» для декого досі лишається сумнівним. Те, що це не може означати Антіоха або будь-якого царя Сирії, очевидно; адже ангел говорив про той народ упродовж кількох попередніх віршів, а тепер каже: «також грабіжники твого народу» тощо, що явно натякає на якийсь інший народ. Я визнаю, що Антіох, можливо, грабував юдеїв; але як це могло б «утвердити видіння», адже про Антіоха ніде у видінні не сказано, що він чинить будь-що подібне; бо він належав до того, що у видінні називається грецьким царством. Далі, «утвердити видіння» мусить означати зробити його певним, завершеним або виконати його. Вільям Міллер, Твори Міллера, Лекція 6, 89.

Ім'я «Антіох» обирали багато царів сирійської Селевкідської імперії. Засновником тієї імперії був Селевкід Нікатор, а десь від двадцяти шести до тридцяти царів становили весь перелік селевкідських царів. Багато з тих царів обрали ім'я «Антіох», так само як багато пап обирають тронні імена, коли їх обирають папами. Усі папи — «антихрист», що означає «проти Христа». Слово «анти» означає «проти». Як антихристи, вони взяли ім'я свого духовного прабатька, яким є Сатана. І Сатана, і папи ототожнюються як антихрист у натхненні.

"Рішучість антихриста здійснити бунт, який він розпочав на небі, продовжуватиме діяти в синах непослуху." Свідчення, том 9, 230.

Папа Римський є представником Сатани, і тому він і Сатана обидва проти Христа, а отже він — «антихрист». Він обирає ім'я, коли стає Папою, і стає земним представником Сатани.

Щоб забезпечити собі мирські зиски та почесні, церква була приведена до того, щоб шукати прихильності та підтримки великих мужів землі; і, тим самим, відкинувши Христа, вона була спонукана віддати свою вірність представникові Сатани — римському єпископу. Велика боротьба, 50.

За їхніми ділами ви пізнаєте їх, і папи продовжують ту саму справу, що й Сатана.

"Через Папу Римського тут, на землі, ведеться така сама праця, як велася в небесних дворах до вигнання князя темряви. Сатана намагався виправити Божий закон на небі й внести власну поправку. Він звеличив власний розсуд над розсудом свого Творця і поставив свою волю вище волі Єгови, і таким чином фактично оголосив Бога помільним. Те саме робить і Папа: заявляючи про власну непомильність, він прагне пристосувати Божий закон до своїх уявлень, вважаючи себе спроможним виправляти помилки, які, на його думку, він бачить у постановах і заповідях Господа неба й землі. Він фактично каже світові: Я дам вам кращі закони, ніж закони Єгови. Яка це образа для Бога неба!" Знаки часу, 19 листопада 1894 року.

Хоча Селевк Нікатор заснував Селевкідську імперію, багато наступних царів обирали ім'я «Антіох» на честь не Селевка, а його батька. Батько Селевка, Антіох, був вельможею та полководцем на службі у царя Філіпа II Македонського, який був батьком Олександра Македонського. Цей шляхетний статус і військовий досвід допомогли створити підґрунтя

для визначної ролі самого Селевка та його подальшого сходження до влади після смерті Олександра Македонського.

Царство Селевка утвердилося, коли він узяв під контроль три з чотирьох частин царства Олександра. Рим також підкорює три географічні потуги, щоб встановити контроль і стати царем півночі. Коли Селевк закріпив за собою Схід, Захід і Північ, він у історичному наративі став царем півночі, а його столицею було місто Вавилон. Багато з наступних царів обирали ім'я «Антіох», коли сходили на північний престол, щоб вшанувати свого політичного предка. Паралель легко побачити, якщо захочеш. Якщо ні — то ні.

Ім'я «Антіох» («Ἀντίοχος» грецькою) походить від грецьких елементів «anti» (що означає «проти» або «навпаки») та «oscheo» (що означає «міцно тримати» або «підтримувати»). Північні царі обирали це ім'я, щоб зберігати свою політичну спадщину від батька, так само як антихрист (папи) обирають імена, коли починають правити. Так само як папи є представниками свого батька, диявола, так і Антіохи Сирійської імперії слугують типологічними представниками свого батька. У цьому тлумаченні Антіох представляє посередника їхнього батька. Посередником папської влади у 1989 році були Сполучені Штати, а світське свідчення підтверджує стосунки між антихристом, Папою Іваном Павлом II та Рональдом Рейганом у їхній роботі над поваленням колишнього Радянського Союзу.

У віршах з десятого по шістнадцятий перший і останній вірш містять прямі посилання на сороковий і сорок перший вірш. Десятий вірш безпосередньо відповідає сороковому віршу. Шістнадцятий вірш безпосередньо відповідає сорок першому віршу. Ці вірші являють собою частину пророцтва Даниїла, яка стосується останніх днів.

Запечатаною була не книга Об'явлення, а та частина пророцтва Даниїла, яка стосувалася останніх днів. Писання каже: «А ти, Даниїле, заховай ці слова і запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто мандруватиме туди й сюди, і знання помножаться» (Даниїла 12:4). Коли книгу було відкрито, було проголошено: «Часу більше не буде». (Див. Об'явлення 10:6.) Книга Даниїла тепер розпечатана, і об'явлення, дане Христом Іванові, має прийти до всіх мешканців землі. Завдяки зростанню знання народ має бути приготовлений, щоб устояти в останні дні...

«У першій ангельській вістці людей закликають поклонятися Богові, нашому Творцеві, який створив світ і все, що в ньому. Вони віддавали шану установі папства, зводячи нанівець закон Єгови, але в цьому питанні має зрости пізнання». Вибрані вісті, книга 2, 105, 106.

У час кінця, в 1989 році, останні шість віршів одинадцятого розділу книги Даниїла являють собою «частину пророцтва Даниїла, яка стосувалася останніх днів». Це було розпізнано, коли тоді було знято печатку, і те розпечатання спричинило зростання знання про «інститут папства, що зводить нанівець закон Єгови». Альфа й Омега завжди показує кінець через початок, а випробувальний процес, що розпочався в 1989 році, був задуманий, аби сформувати два класи поклонників.

І він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілється й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

Ми зараз у кінцевому періоді того процесу випробування, бо суперечка щодо грабіжників, що була на початку адвентизму, тепер повторюється. Ототожнювати грабіжників зі Сполученими Штатами означає ототожнювати Антіоха з грабіжниками. Це та сама суперечка, що була між міллеритами та протестантами.

Наприкінці процесу випробування, так само як і на початку цього процесу, що розпочався 1989 року, Лев із племені Юдиного знімає печатку з «тієї частини пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів». У 1989 році це були останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла, а наприкінці — прихована історія сорокового вірша, яка прообразно подана у віршах з десятого по шістнадцятий.

У наступних статтях ми продовжимо наш розгляд шести ліній суперечок в історії адвентизму. Перша з цих шести суперечок ілюструє останню з них. Ми використаємо першу й останню з них, щоб накласти їх на інші чотири суперечки, коли розкриватимемо елементи, пов'язані із зусиллями ворога праведності, спрямованими на те, щоб перешкодити Божому народові правильно розділяти «видіння», яке утверджене символом Риму.

Якщо ми не усвідомимо важливості митей, що стрімко відходять у вічність, і не приготуємося постати у великий день Божий, то будемо невірними управителями. Сторож має знати пору ночі. Тепер усе оповите такою урочистістю, яку мають усвідомити всі, хто вірить істині для цього часу. Вони повинні діяти з оглядом на день Божий. Суди Божі ось-ось впадуть на світ, і нам потрібно готуватися до того великого дня.

Наш час дорогоцінний. У нас є лише небагато, дуже небагато днів випробування, щоб приготуватися до майбутнього, безсмертного життя. У нас немає часу на безладні, навмання дії. Нам слід боятися ковзати по поверхні Слова Божого. Свідчення, том 6, 407.